

In dit nummer

Woord van de voorzitter	1
Het ontstaan van de activiteiten	1
Studiefonds	3
Eén van onze lokale sponsors	4
Situatie in Ban Reng Khai	4
Doel van de Stichting	6

Woord van de voorzitter

Sommige donoren steunen reeds geruime tijd onze Stichting. Anderen doen dit van recentere datum. Ik wil graag voor allen die ons een goed hart toedragen laten zien hoe alles zijn beloop heeft gekregen.

Graag wil ik hier mijn speciale dank uitspreken aan donateurs die ons al geruime tijd steunen.

Zo hebben we Els die reeds vele jaren het fonds ondersteunt, en daarbij de bijdrage van het museum voor het rondleiden aan het studiefonds geeft.

Zo hebben we Edith die het lesgeld wat ze ontvangt voor het geven van yoga-lessen aan L4L geeft.

Ze stimuleert haar vrienden om bij een bijzonder verjaardagsfeest een gift te geven aan L4L.

Er is Leendert in Nootdorp en Joke in Amsterdam die al vele jaren maandelijks helpen.

Zo hebben we Ans en Trudy die in Breukelen het geld verzamelen

wat door bridge wordt verkregen.

We blijven organisaties, groepen en individuen er op wijzen hoe goed het zal zijn om L4L van de Stichting Ban Reng Khai te helpen.

Onderwijs is DE WEG naar de toekomst. Er is gewoon geen betere methode om een goede toekomst te verkrijgen.

We zijn gelukkig met alle hulp

Lea Laarakker.

Het ontstaan van de activiteiten

de zon), die daar was geboren.

Toen mijn echtgenoot en ik in 1985 voor het eerst met het dorp en zijn bevolking in aanraking kwamen, was dat door ons oudste pleegkind, Rasamee (licht van

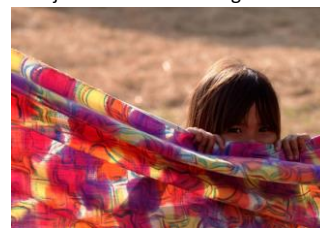
Ban Reng Khai is een klein dorpje in het noord oosten en zoals de meeste van de 60.000 dorpen in Thailand is het van geringe

betekenis, zelfs op districts- of provinciaal niveau. Het ligt ongeveer 500 km ten noord oosten van Bangkok in de Surin provincie en slechts 100 km ten noorden van de Cambodjaanse grens. Het is een zogenaamd Khmer dorp; de inwoners, ofschoon ze de Thaise nationaliteit hebben, zijn van oorsprong Khmer en zoals bijna alle Thai zijn ze Boeddhist en een klein beetje Animist als dat zo uitkomt. De naam Ban Reng Khai betekent "Dorp van het nest van het bidvogeltje". Het is slechts een klein oord van zo'n vijftig families, totaal minder dan vierhonderd personen.

.Het dorp is nog niet zo oud. Ruwweg vijftig jaar geleden hebben drie jonge stellen, van niet ver uit de buurt, de nieuwe gemeenschap gestart. In het begin konden voldoende rijstvelden gecultiveerd worden en het omrin-

gende tropisch regenwoud leverde alles op wat zij nodig hadden voor hun levensonderhoud. Geleidelijk verviel het dorp in armoede toen de lokale natuurlijke bronnen niet langer de snel groeiende bevolking konden bijhouden. De grond in dit deel van het land is altijd erg arm geweest en raakte meer en meer uitgeput. Dorpelingen raakten zelfs hun eigen buffels kwijt die zo erg nodig waren voor het ploegen en als bron voor de noodzakelijke mest.

Zoals bij zovele dorpjes in het noordoosten, had ook Ban Reng Khai de ervaring van een exodus van wanhopige dorpingen. De mannen zochten normaliter werk als bouwvakker of taxi-

chauffeur in Bangkok of als suikerrietsnijder in centraal Thailand; de vrouwen werden huishoudelijke hulp of werkten in fabrieken, winkels en restaurants, hoewel niet weinigen de verleiding van de wereld van bars en massage salons

konden weerstaan.

In de regio is de levensstijl van de dorpingen gedurende de eeuwen nauwelijks veranderd. Hun eerste stap in een moderne wereld kwam met het dagelijkse gebruik van plastic voorwerpen, speciaal al die plastic zakken die een enorm afvalprobleem vormden. De tweede bijdrage van de westelijke wereld kwam in de vorm van jeans; jongens noch meisjes namen zichzelf serieus tot zij zich in hun eerste paar jeans geperst hadden, welke inspanning het ook mocht kosten ze te bemachtigen. Tenslotte kreeg het dorp recent elektriciteit. Sommige families gooiden direct hun olielampen weg om dat onmiddellijk te betreuren bij de eerst stroomuitval.

Rijst is het belangrijkste gewas dat verbouwd wordt. Terwijl de zeer vruchtbare vlakten van centraal Thailand twee of zelfs drie oogsten kent, is dat in Ban Reng Khai ondenkbaar waar de

kan de rijst oogst de bevolking gedurende het jaar voeden. Maar er zijn jaren dat de oogst minder dan de helft van wat nodig is.

Het verbouwen van rijst is zeer arbeidsintensief. Ploegen,

zaaien, herplanten en oogsten houdt de dorpelingen bezig gedurende vijf maanden per jaar, en tijdens de oogst keren vele vertrokken dorpelingen terug om een helpende hand te bieden (of beter gezegd: twee vermoeide voeten en een pijnlijke rug).

Gedurende de resterende maanden houdt men zich bezig met het maken van manden en waaiers van bamboeriet. Met name de manden zijn van een natuurlijk en zeer sierlijk ontwerp. Deze producten worden op regionale markten verkocht.

Oorspronkelijk kaptten de dorpelingen de bamboe vlak bij huis, maar sinds die bron is uitgeput moeten ze verder en verder lopen om in hun behoefte te voorzien. Het was slechts nadat we diverse discussies met ze hadden gehad dat ze begonnen met het herplanten van bamboe in het dorp; het lijkt dat ze terughoudend zijn om in de natuur in te grijpen, aangezien er in vroegere tijden geen noodzaak toe was.

Als noch rijst noch manden een familie kunnen onderhouden zullen ze hardhouten planken van het huis versjacheren. Vaker echter, zal geld geleend worden van een geldschiet met het rijstveld van de familie als onderpand. De rente is gewoonlijk twintig tot vijfentwintig procent per maand, en als na drie jaar alles niet is terugbetaald, wordt het eigendom van het land verbeurd. Dit is een zeer trieste situatie maar zeer vaak voorkomend in het noordoosten.

De boven geschetste situatie verklaart hoe belangrijk het is de verloren gegane inkomsten uit het weven van zijde terug te brengen. Nadat ik het dorp en de omgeving een paar keer bezocht had was het duidelijk dat de streek prachtige zijde weefsel produceerde, het zogenaamde Surin zijde geweven van een betrekkelijk dikke draad. Als gevolg van de toenemende armoede hadden vele dorpen, waaronder Ban Reng Khai, de

zanderige en poreuze bodem het regenwater niet voor lang kan vasthouden. Gedurende elk jaar, als de regen vriendelijk genoeg is overvloedig en regelmatig gedurende het groeiseizoen te vallen,

gewoonte van het weven van zijde verloren – de gewoonte – niet de kunst. De oudere vrouwen herinnerden zich de basis van het zijde weven, alsmede de patronen en het gebruik van natuurlijke kleurstoffen, en het was daardoor niet moeilijk voor hen hun kostbare kennis op hun dochters over te dragen.

..We lieten een gemeenschappelijke weefhal bouwen, een aantal weefgetouwen construeren – vele mannen zijn betrekkelijk goede timmerlieden – en kochten een begin hoeveelheid

ruwe zijde draad. Vervolgens begon een kleinere groep oudere vrouwen met weven.

De kwaliteit verbeterde, jongere vrouwen deden mee, en nu produceren tientallen wevers zo'n 1.500 meters geweven zijde tijdens het zes maanden durende droge seizoen. Zijde kan nooit een goedkope artikel zijn aangezien het veel aandacht en zeer veel werk vraagt. Zowel moerbeï bomen als zijderupsen zijn zeer gevoelig voor allerlei soorten van ziekten en insecten.

De dorpsvrouwen verkopen nu een deel van hun geweven zijde in de streek. Zij produceren meer en meer ruwe zijdedraad en kopen het van hun eigen inkomsten.

Er zijn, natuurlijk, andere aspecten van het dorpsleven die interessant zijn. Fundamenteel is er een overvloed aan drinkwater. De lucht in dit afgelegen gebied is zeer schoon zodat regenwater goed te gebruiken is als drinkwater. Het wordt van de golfplaten daken van de huizen geleid in grote watervaten. Zo'n vat bevat ongeveer 1.700 liter en een gezin van zes heeft drie van zulke vaten nodig om het droge seizoen door te komen. Er zijn gezinnen die slechts een vat bezitten, maar verbetering is onderweg.

De dorpelingen gebruiken opgepompt water om te baden en voor de was maar het is niet zuiver genoeg om als drinkwater te gebruiken. Een paar jaar geleden had het dorp slechts drie pompen, alle in een slechte staat van onderhoud. Dank zij donaties zijn er thans voldoende pompen beschikbaar.

Irrigatie van de rijstvelden en sommige groentetuintjes blijft een moeilijk probleem aangezien het dorp hoog gelegen is met geen rivieren of kanalen in de omgeving.

Ofschoon Thailand, inclusief de provincie Surin, de beste kwaliteit rijst ter wereld produceert, dragen armoede en de niet

vruchtbare grond er toe bij dat het dagelijkse menu van de dorpingen niet evenwichtig is en te weinig proteïnen en vitamines bevat. Niet lang geleden bedroeg de kindersterfte vijftig procent. Echter, er zijn verbeteringen. Verscheidene dorpingen verzorgen hun eigen moestuinen en de gemeenschap bezit niet minder dan vijf visvijvers waarin de eigenaren "pla nim", een soort zeewolf kweken. Het proteïne gehalte van de vis is een belangrijke toevoeging aan het menu van de bevolking.

Vroeger ontvingen de dorpingen geen enkele medische verzorging maar vertrouwden op de geneeskrachten van lokale kruiden, bereid van eeuwen oude recepten en toegediend met gebeden en het besprenkelen met

heet water. Dank zij de kruiden en het strenge geloof van de mensen van de werking ervan was zo'n behandeling vaak succesvol. Echter, een kind met een hazenlip of met een horrelvoet dat een operatie in westerse stijl nodig had, betekende een meer serieus probleem. De ziekenhuizen van de overheid verlenen, binnen een financiële limiet, gratis zorg, maar wachtlijsten kunnen tot jaren oplopen. In meerdere gevallen zijn privé-fondsen – of een Thaise chirurg die vriendelijk genoeg is zijn diensten gratis aan te bieden – nodig om uitkomst te bieden.

In 1990 is een studiefonds voor de dorpskinderen opgericht en van start gegaan. Daarvoor was de luxe van het doorlopen van een middelbare school een zeldzaamheid. Het fonds neemt nu de kosten voor schoolboeken, uniforms, een fiets voor elk kind dat zijn studie wil voortzetten. Daarnaast compenseert het de

ouders voor het verlies van de inkomsten uit het werk van hun kinderen.

Alle bovengenoemde aspecten vereisen dagelijkse zorg en advies. Donaties en opbrengsten van de zijdeverkoop maakten het mogelijk een Thaise medewerkster, Sangawan Teemui (Poei), voltijd in het dorp in te zetten. Ze is afgestudeerd aan de Buriram leraren opleiding, spreekt Khmer en begrijpt de manier van denken van de dorpingen. Haar werk is onbetaalbaar, zij leert de mensen het belang van goed bereid gezonde voeding, controleert de kwaliteit van de gewezen zijde en helpt bij de verbetering ervan, organiseert medische zorg, onderhoudt contacten met de lokale overheid, houdt toezicht op het studie-

fonds en draagt zorg voor nog veel meer aspecten van het dagelijkse dorpsleven.

Ons doel met de bevolking van het "Village Project Ban Reng Khai", is altijd geweest, en is nog steeds, het dorp "self supporting" te maken. Nadat een bepaalde mate van onafhankelijkheid bereikt wordt zal de bevolking in staat zijn hun leven en hun toekomst in eigen hand te nemen, ongehinderd door armoede, slechte gezondheid en gebrek aan scholing. Vanaf het begin hebben we getracht te vermijden in botsing te komen met hun cultuur en levensstijl en hebben zeker geen wens hen geestelijk te beïnvloeden.

Deze inzichten vallen volledig samen met de opinie van Dr. Seri Phongphit, de alge-

meen secretaris van de Village Foundation, die ons vanaf het begin ondersteunde met waardevol advies. We waren zeer verblijd, toen in 1990, Village Foundation het beheer over het Village Project overnam. Het is meer en meer een situatie waarbij Thais met Thais werken en zo moet het zijn. Wij zullen echter doorgaan om fondsen te verwerven en het Project naar beste kunnen te ondersteunen. Er is nog veel inspanning en geld nodig om Ban Reng Khai op stevige zelfstandige voeten te zetten.

Lea Laarakker

Het Studiefonds

In januari vonden weer interviews plaats met de kinderen die deelnemen aan het studiefonds teneinde voortgang en resultaten te evalueren. Hieronder een samenvatting:

Summary

We started with 30 students on the record. 2 were pending from 2012 but since they had received no assistance in 2012 they were considered

finished in 2012. One student will successfully complete Nursing in 2013 and we did not interview her as she was sitting exams in Bangkok. 3 students will not continue past Secondary 6 due to poor grades and attitude. 3 more students have been placed on probation and given a nominal L4L contribution of B10,000. Therefore, there are now 24 active files in the L4L project.

We agreed on 2 new policies and put them into effect:

1. Grades

This year we applied a very strict grade policy;

Below 2.5 - unacceptable

2.5 – 2.9 – low and on probation for one year.

3.0 – 3.2 – good

Above 3.2 – exceptional

Based on this grading system 3 students were put on probation for one year with a minimal L4L contribution of 10,000B each and will be reassessed next year.

We advised all the remaining 21 students that the level of funding will be reassessed on an annual basis and that good grades were essential to merit L4L continued funding.

2. L4L Sibling grads

A sibling deduction policy was also introduced – 25% for one sibling grad and 50% for 2 siblings. The families accepted this change and will make the necessary adjustments in their incomes.

The enforcement of these 2 policies has reduced the overall funding required from the forecasted B 602,000 in 2013 to 435,000B which is quite manageable we think. It will remain at approximately this level (because the bulk of the students are in or entering 3 to 4 year tertiary studies) until the cut off date of 2016 when L4L will be completely phased out. We also feel that this level of funding can be administered with little administrative overhead – basically 30% of Khun Pui's time and if necessary without the involvement of a Foundation.

Hieronder een interview met een van de leerlingen en haar ouders

Name: Duangkamon (Patama) Thebhut "Pim"

Age/Sex: 1992/ F

Village: Ban Tatoo

Parents/Occupation: Mother Mrs. Khamphieng Thebhut – weaver See Pornthip's file

Father Mr. Thebhut – farmer and bus driver

Family Situation: Number, wage earner, income

4 children – 2 in L4L

Patchuap – M, married – primary school only

Vilai – F, married – primary school only

Pornthip – 19 years F

Patama – 13 years

School: Level/Field of study

Tatum Secondary School

2004 – Year 1 Start L4L support

2005 – Year 2

2006 – Year 3

2007 – Year 4

2008 – Year 5

2009 – Year 6

Total per year – 8,000 baht, Family – 4,000 baht, L4L – 4,000 baht

Academic aptitude/ambition

Grades: Year 1 - 3.8 Year 2 – 3.25 Year 3 – 3.01 Year 4 – 3.36

Year 5 - 3.34

Year 6 First term 3.36

Good at maths and numbers. Wants to be a nurse like her sister Pornthip.

Family motivation/Why do parents want student to continue studies

Extra money is not as important as fact that daughters have studied and can be independent

2013 Interview

Grades Year 2nd Term 2.28 Year 3 1st Term 2.8. Wants to teach science – physics.

Total cost per year – 53,000 Pornthip contributing 3,000 per month = 36,000 per year

2 more years @ 24,000 – 25% sibling = 18,000 for 2013 and 2014

Decision: Support through 2 more years of Teacher training at 18,000B per year. 2013/2014.

Op dit moment hebben we ons gecommitteerd om 24 kinderen vervolg onderwijs te laten volgen en waarbij de laatste zijn/haar opleiding in 2018 voltooid zal hebben. Zodra dat budgettair mogelijk is zullen we nieuwe kinderen in het programma opnemen.

Eén van onze lokale sponsoren

Henk Kiks is CEO van B-Quik in Bangkok.

Hij en B-Quik steunen het L4L reeds 3 jaar en heeft toegezegd zit nog een aantal jaren te doen.

Staat hier met onze lokale medewerkster Sangawan Teemui (Poei) op de foto.

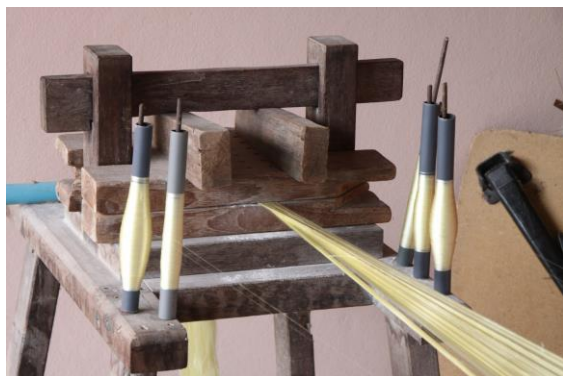
Situatie in Ban Reng Khai

Revitalisatie zijdeverkoop

De inkomsten voor het project bestonden in hoofdzaak uit donaties en de marges uit de verkoop van de in het dorp geproduceerde en gewezen zijde. Tot enkele jaren was de oprichter (Lea Laarakker) woonachtig in Bangkok en had aan huis een winkel waar de in het dorp geproduceerde zijdeproducten verkocht werden. Sinds haar terugkeer naar Nederland bestaat de winkel in Bangkok niet meer en is de zijdeverkoop dramatisch teruggelopen en is nog slechts een derde van wat hij toen was (5.000 m in plaats van 15.000 m per jaar).

De zijdeverkoop is de basis voor de inkomsten van de weefsters waaruit zij hun bijdrage (gemiddeld 50% van de kosten) kunnen leveren aan hun kinderen die het Learning 4 Living programma volgen. E.e.a. heeft ertoe geleid dat we het aantal kinderen dat gebruik maakt van het programma hebben moeten reduceren en tot we zekerheid hebben van de verhoging van de zijdeverkoop geen nieuwe kinderen in het programma opnemen. De Stichting heeft tot doel gesteld de zijdeverkoop op korte termijn te revitaliseren, hetgeen betekent:

- Een verkooppunt (winkel) als "opvolger" van de winkel die Lea had toen ze nog in Bangkok woonde; op dit moment zijn we in gesprek met het Kao Yai Resort (ten noorden van Bangkok) die een zijdewinkel wil met puur alleen de zijde van Ban Reng Khai
- Er zal dan in de inrichting, enz. van de winkel geïnvesteerd moeten worden
- Deelname aan "fairs" om de bekendheid en verkoop te bevorderen
- Om dat van de grond te krijgen zal er aan PR gedaan moeten worden
- Om betere toegang voor o.a. de Nederlandse markt te krijgen moeten er bredere (1.20 m) stoffen geproduceerd worden dan de huidige (1.00 m); daarvoor moet geïnvesteerd worden in een aantal bredere weefgetouwen
- Als ondersteuning voor de verkoop in Thailand maar ook elders moet er geïnvesteerd worden in het verkrijgen van een aantal kwaliteitscertificaten
- Doordat er minder zijde verkocht wordt is er een te lage voorraad ontstaan van zijdegarens en -stoffen. Door gebrek aan zijdegarens en geld, om de weefsters vóór uitvoering van het weven met een voorschot en de aankoop van zijdegarens te helpen, wordt het steeds moeilijker om door te blijven gaan een voorraad aan te houden. Dit is mede nodig om een goede verkoop te garanderen. Hiertoe is een apart project gestart om €5.000 bij elkaar te krijgen – dit is globaal het bedrag dat nodig is om wederom een voorraad te kunnen maken en voldoende financiën te hebben om langzaam die voorraad gevoed te houden.

Hoe kan u doneren

INDIVIDUELE DONATEURS

€ 50,00 dekt de kosten voor een schooluniform en boeken voor een heel schooljaar

€ 75,00 ondersteunt een middelbare scholier voor een half jaar

€ 125,00 ondersteunt een student aan de universiteit voor een half jaar

€ 150,00 ondersteunt een middelbare scholier voor een jaar

VOOR BEDRIJVEN EN/OF INSTELLINGEN DIE HET WERK VAN BRK WILLEN STEUNEN

€ 500,00 betaalt de onkosten voor een student aan de universiteit voor een jaar of ondersteunt een student voor een beroepsopleiding voor twee jaar

€ 900,00 betaalt voor een 6 jarige beurs voor een leerling aan de middelbare school

€ 2000,00 geeft een student de mogelijkheid om 4 jaar aan de universiteit te studeren

Lea bespreekt de kleuren van een ontwerp dat zij gemaakt heeft

Opzetten van de kettingdraad (boven) en Lea in gesprek met een van de weefsters (onder)

Doel van de Stichting

Het bevorderen en ondersteunen van lokaal handwerk, volkskunst en lokale wijsheid in Thailand;

het bevorderen en ondersteunen van de totstandkoming en ontwikkeling van carrières en inkomsten van de Ban Reng Khai Gemeenschap en andere groepen mensen, waaronder andere gemeenschappen;

het bevorderen, ondersteunen en ontwikkelen van de technische en procedurele knowhow van het zijdedeven, het maken van handwerk en volkskunst;

het ondersteunen van activiteiten op het gebied van onderwijs, human resources, en van sociale, culturele en omgevingsgerichte ontwikkeling;

het organiseren van fundraise-activiteiten om de hiervoor omschreven doelstellingen te kunnen bekostigen.

het ondernemen van publieke activiteiten en het samenwerken met andere goede doelenorganisaties die vergelijkbare doelstellingen hebben.

Bestuur van de Stichting

Lea Laarakker, *voorzitter*
Kees Mommers, *penningmeester*
Auke Postmus, *secretaris*
Margot Hordijk, *lid*
Jan de Kam, *lid*
Peter Zeevenhooven, *lid*

Adviseurs

Els Postmus - Hogervorst
Eveline Scheren

Comité van aanbeveling

Pieter Marres, *voormalig Ambassadeur in Bangkok*
Georges Wehry, *voormalig Ambassadeur in Bangkok*

Gerard Kramer, *voormalig Ambassadeur in Bangkok*

Robert Martijnse, *voormalig CEO van Philips Thailand*

Auke Visser, *voormalig CEO Sanoma uitgevers*

Els Postmus, *voormalig docent middelbaarberoepsopleiding*

Marly Kruytzer, *kunstenares*

Wim Hulscher, *voormalig lid van bestuur Universiteit Twente en emeritus hoogleraar aan ITC Twente, voormalig directeur FAO te Bangkok*

Jan Hordijk, *voormalig directeur Foremost Friesland/ Thailand*

Uw bijdragen zijn daarom van harte welkom op bankrekening 44 12 108 t.n.v. Stichting Ban Ren Khai Nederland, ING Tilburg (met ingang van 2014 NL03 INGB 0004 4121 08)

Dit jaar hebben we een mooi aantal giften van onze donateurs mogen ontvangen.

Dit jaar denken we ca. € 14.000,- aan giften en donaties te mogen ontvangen.

Mocht u deze nieuwsbrief niet meer willen ontvangen, dan kunt u dat kenbaar maken via: adpostmus@hetnet.nl
Mocht u iemand kennen die geïnteresseerd zou zijn te doneren, laat het ons weten.